

Sygn. akt **II K 61/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Kosowski

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Ciołko

po rozpoznaniu w dniach 1 kwietnia 2015 r., 23 kwietnia 2015 r., 14 maja 2015 r., 18 czerwca 2015 r. i 10 września 2015 r. sprawy karnej

A. M. (1) s. K. i B. z d. C.

ur. (...) w K. oraz

J. Z. s. L. i K. z d. Tabaka

ur. (...) w K.

Oskarżonych o to, że:

w dniu 5 lipca 2014 roku, w W., gmina M., powiat (...), województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu kierowali pod adresem Z. K. groźby karalne polegające na spaleniu jej domu czym wywierali wpływ na Z. K. jako na świadka w postępowaniu przygotowawczym o czyn z art. 190a § 1k.k. i art. 168 k.k. sygn. akt 2 Ds.289/14, w celu zmiany przez nią zeznań w wymienionym postępowaniu przygotowawczym,

tj. o czyn z art. 245 k.k.

1. **A. M. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 5 lipca 2014 roku, w W., gmina M., powiat (...), województwo (...), kierował telefonicznie pod adresem Z. K. groźby popełnienia przestępstwa na jej szkodę i osób jej najbliższych, a groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, przyjmując, że w czasie popełnienia czynu, miał z powodu upośledzenia umysłowego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza wobec **A. M. (1)** karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec **A. M. (1)** kary ograniczenia wolności na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

3. uznaje, iż **J. Z.** dopuścił się tego, że w dniu 5 lipca 2014 roku, w W., gmina M., powiat (...), województwo (...), kierował telefonicznie pod adresem Z. K. groźbę popełnienia przestępstwa na jej szkodę i osób jej najbliższych, a groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, to jest czynu stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec **J. Z.** na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje **A. M. (1)** do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,
5. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje **J. Z.** do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,
6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat C. R. kwotę 826,56 zł, w tym kwotę 154,56 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług,
7. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia **A. M. (1)** i **J. Z.** od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierza im opłat.

Sygn. akt II K 61/15

UZASADNIENIE

A. M. (1) był kolegą I. K. (1) -córki Z. K.. I. K. (2) była koleżanką K. M. (1) -siostry A. M. (1).

W dniu 5 lipca 2014 roku A. M. (1), w godzinach przedpołudniowych przebywał wspólnie z J. Z. na terenie K.. W trakcie tego pobytu wykonał połączenie telefoniczne na telefon komórkowy Z. K.. Kiedy Z. K. odebrała telefon, A. M. (1) kierował pod jej adresem groźby popełnienia przestępstwa na jej szkodę i osób jej najbliższych. Groźby te wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że będą spełnione.

W tym dniu A. M. (1) dzwonił jeszcze wielokrotnie na numer telefonu Z. K.. Niektórych połączeń nie odbierała. Dzwonił do niej z karty telefonicznej o numerze 532 013 423. Z. K. miała numer (...).

Dowód: zeznania świadka Z. K. -k136v-138,4,6v-7,44,117-118v,

zeznania świadka I. K. (1) -k138v-140,9-10,50,119-120,

billing połączeń telefonicznych -k67,

Wcześniej, w dniu 2 lipca 2014r. Z. K. była przesłuchiwana w charakterze świadka w sprawie 2 DS 289/14, w której to sprawie K. M. (2) -siostra Arka M., była osobą podejrzaną o popełnienie przestępstw. W dniu 4 lipca 2014 roku, Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wydał postanowienie o zastosowaniu wobec K. M. (1) środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Dowód: odpis postanowienia o tymczasowym aresztowaniu -k114,

kopia protokołu przesłuchania Z. K. z akt 2 Ds. 289/14 -k112,

W toku postępowania sądowego A. M. (1) został przebadany psychiatrycznie przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy stwierdzili zgodnie, że A. M. (1) nie jest chory psychicznie, jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim. W czasie, w którym dokonał czynu zabronionego, o który jest oskarżony, miał on z powodu upośledzenia umysłowego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W tej sytuacji znajdują zastosowanie warunki artykułu 31 § 2 k.k.

Dowód: opinia biegłych psychiatrów -k122-123,

A. M. (1) był dotychczas karany za przestępstwo przeciwko mieniu.

Dowód: karta karna -k42,

Oskarżony A. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Kategorycznie zaprzeczał, aby dzwonił do Z. K.. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia przebywał w pracy, gdyż wówczas pracował u D. B.. Zaprzeczył, aby kierował groźby karalne pod adresem Z. K..

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego A. M. (1) w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie są wiarygodne. Stoją one bowiem w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadka Z. K. oraz potwierdzającymi jej wersję wydarzeń zeznaniami I. K. (1). Sąd dostrzega przy tym, że zeznania obu tych świadków nie były po wielokroć spójne wewnętrznie. Świadczy o tym między innymi fakt, że świadkowie ci zmieniali też szczegóły opisywanych wydarzeń, niemniej zeznania tych świadków, co do istoty zdarzenia, Sąd uznał za wiarygodne. Ważnym elementem przy ocenie wiarygodności zeznań tych świadków były opinie biegłej psycholog M. G. zawarte na k155 -156 oraz 157- 159. Biegła oceniła bowiem, że zarówno Z. K., jak też I. K. (1) posiadają prawidłową zdolność postrzegania zdarzeń i okoliczności, mają jednak trudności, by odtwarzać swoje spostrzeżenia w sposób prawidłowy z uwagi na obniżone możliwości pamięciowe, czy też jak w przypadku I. K. (1) z uwagi na uszkodzenie (...)ich spostrzeżenia mogą być mało wierne w odniesieniu do okoliczności towarzyszących opisywanym przez nich zdarzeniom. Sąd zauważył też, że w przypadku Z. K. biegła nie wykluczyła skłonności do konfabulacji w odniesieniu do podawania okoliczności towarzyszących opisywanym przez nią zdarzeniom. Wiarygodność zeznań tych świadków musi być jednak oceniona z uwzględnieniem całości materiału dowodowego w tej sytuacji nie bez znaczenia dla tej oceny pozostawał dowód w postaci wydruku połączeń telefonicznych telefonu pokrzywdzonej z dnia zdarzenia, zawarty na karcie 67. Wynika z niego jednoznacznie, że w dniu zdarzenia pokrzywdzona otrzymała 8 połączeń głosowych oraz 9 SMS-owych z numeru 532 013 423. Skoro zatem, jak zeznała Z. K. nie otrzymała ona w tym dniu żadnych innych połączeń w większej ilości od jednej innej osoby, to zasadnym było przyjęcie, że połączenia te były wykonane przez oskarżonego. Brak było podstaw do przyjęcia, że pokrzywdzona w tym zakresie relacjonuje nieprawdziwie także w zakresie treści przekazywanych jej przez oskarżonego w trakcie połączeń telefonicznych. Jednoznacznie wskazała ona, że rozpoznała oskarżonego po głosie. Wspomnieć też trzeba, że również I. K. (2) w swoich zeznaniach potwierdziła, że była świadkiem jak oskarżony dzwonił do jej matki i kierował do niej groźby popełnienia przestępstwa.

Zważywszy na treść opinii biegłej psycholog dotyczącej Z. K., nie dziwi rozbieżność co do ilości połączeń telefonicznych ze strony oskarżonego - świadek wskazywała, że były to 24 połączenia. Tymczasem liczba taka jest rozbieżna z ilością połączeń, jakie wynikają z wykazu połączeń telefonicznych. Znamienną jest jednak okoliczność, że choć Z. K. była rozbieżna w swoich zeznaniach co do szczegółów wydarzeń z dnia zdarzenia, to za każdym razem kategorycznie i stanowczo wskazywała na kierowane w jej kierunku groźby popełnienia przestępstwa ze strony A. M. (1). Ta okoliczność również skłoniła Sąd do przekonania, że jej relacja w tym zakresie jest wiarygodna.

Odnosząc się raz jeszcze do oceny wiarygodności zeznań świadka I. K. (2) Sąd zauważa, że dostrzegł także niespójność świadka w relacji co do faktu rzekomego powracania przez nią w dniu zdarzenia z wykonywanych prac społecznie użytecznych. Sąd zwrócił się w tym zakresie do kuratora sądowego o ustalenie, czy w dniu zdarzenia świadek zgłosiła się do wykonywania kary ograniczenia wolności. Z harmonogramu zawartego na karcie 162 wynika jednoznacznie, że w dniu zdarzenia świadek I. K. (2) nie uczestniczyła w takich pracach. Przesłuchana jednak ponownie na tę okoliczność świadek przyznała, że faktycznie w tym dniu takiej pracy nie wykonywała. Okoliczność ta nie zaważyła jednak na ocenie wiarygodności zeznań świadka co do istoty zdarzenia. W ocenie Sądu za wiarygodnością zeznań świadków Z. K. i I. K. (2) przemawiał również niezwykle emocjonalny charakter ich zeznań. Mimo przedstawionych mankamentów ich relacji, świadkowie ci byli jednoznaczni co do faktu, że oskarżony A. M. (1) kierował groźby bezprawne w kierunku Z. K.. Nie bez znaczenia dla tej oceny jest też fakt, że oskarżony miał motyw ku takiemu postępowaniu. Pamiętać bowiem trzeba, że dzień wcześniej, jego siostra K. została tymczasowo aresztowana. Z jego perspektywy do zastosowania tego ośrodka zapobiegawczego wobec siostry przyczyniły się zeznania Z. K. złożone w tamtym postępowaniu. Nie dziwi zatem, że będąc negatywnie nastawionym do pokrzywdzonej, dzwonił do niej i kierował groźby popełnienia przestępstwa na szkodę jej i osób jej najbliższych, gdyż groził także spalaniem, posługując się w tym kontekście nazwiskiem jej konkubenta -B. S..

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów w postaci opinii biegłych - psycholog sporządzającej 2 opinie dotyczące pokrzywdzonej i jej córki, jak też opinię biegłych psychiatrów dotyczącą stanu zdrowia psychicznego oskarżonego A. M. (2). Opinie te były jasne, pełne i rzetelne, biegali opracowali je w oparciu o zebrany w sprawie materiału dowodowy, należycie też uzasadnili wnioski końcowe opinii.

Za wiarygodne uznano również pozostałe dowody z dokumentów poza listami obecności w pracy A. M. (1). Dowody te były bowiem jasne i brak było podstaw do ich kwestionowania.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, podobnie jak zeznaniom świadka D. B., jakoby w dniu zdarzenia oskarżony miał być obecny w pracy u D. B.. Relacja ta, podobnie jak dowód w postaci list obecności w pracy A. M. (1) (karta 164 i 165 oraz 148 i 149) nie były wiarygodne. Faktycznie z list tych wynika, że oskarżony w poszczególnych dniach stawiał się do pracy i był także w pracy w dniu 5 lipca 2014 roku, a zatem w dniu zdarzenia. Szczegółowa analiza tych list obecności wskazuje jednak, że oskarżony miał rzekomo być w pracy także w dniu 31 czerwca 2014 roku. Jest jednak rzeczą powszechnie wiadomą, że miesiąc czerwiec nie ma 31 dnia. Zatem okoliczność ta skłoniła Sąd do przekonania, że owa lista obecności, zarówno za miesiąc czerwiec, jak i lipiec została celowo spreparowana przez D. B., by zapewnić alibi A. M. (1). Sąd przy dokonaniu takiej oceny wziął też pod uwagę możliwość oczywistej omyłki pisarskiej i podpisanie się przez oskarżonego zamiast 1 lipca, jeszcze w ostatni dzień miesiąca poprzedzającego, to jest w owej rubryce 31 czerwca. Taka omyłka nie jest jednak prawdopodobna zważywszy na różne godziny pracy, jakie są zapisane zarówno w dniu 31 czerwca, jak też 1 lipca. Poddającą w wątpliwość rzetelność tych list jest też okoliczność wynikająca z zeznań świadka D. B., że posiadał on jedynie listy obecności oskarżonego A. B., a listy obecności pozostałych pracowników zostały przez niego usunięte. Sąd nie kwestionuje faktu, że oskarżony w ogóle wykonywał jakieś czynności na rzecz D. B., gdyż ta okoliczność została potwierdzona również zeznaniami świadków P. R. i D. K.. Ich relacje w tym zakresie były zbieżne i spójne, niemniej zeznania tych świadków nie dają podstaw do przyjęcia, że oskarżony wykonywał czynności zawodowe w dniu 5 lipca 2014 roku.

Nie dano też wiary wyjaśnieniom współoskarżonego J. Z., który przeczył znajomości z oskarżonym A. M. (1) oraz zaprzeczył wspólnej ich obecności w dniu 5 lipca 2015 roku. Relacja tego oskarżonego stała w sprzeczności nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonej, która wskazywała, że również rozpoznała w słuchawce głos J. Z., ale także relacja tego oskarżonego stała w sprzeczności z zeznaniami świadka I. K. (1), która zeznała, że widziała przebywających wspólnie ze sobą obu oskarżonych w dniu zdarzenia. Z tych samych względów nie dano też wiary grupie świadków -sąsiadów oskarżonego J. D. Kiwała i K. M. (3), którzy wskazywali, iż w dniu zdarzenia ten oskarżony miał przebywać w swoim miejscu zamieszkania i oczyszczać ze znajomymi staw.

W świetle zebranego materiału dowodowego, wina i sprawstwo oskarżonego A. M. (1) w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Sąd przyjął, że A. M. (1) w dniu 5 lipca 2014 roku, w W. kierował telefonicznie pod adresem Z. K. groźby popełnienia przestępstwa na jej szkodę i osób jej najbliższych, a groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione, przyjmując, że w czasie popełnienia czynu, miał z powodu upośledzenia umysłowego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występku z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. Nie zgodził się Sąd z poglądem oskarżyciela publicznego, że zachowanie oskarżonego realizowało znamiona występku z art. 245 kk. Występku tego dopuszcza się ten, kto używa przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka, biegłego, tłumacza, oskarżyciela albo oskarżonego lub w związku z tym narusza jego nietykalność cielesną. Z relacji pokrzywdzonej nie wynikało jednoznacznie, czy kierowane pod jej adresem groźby miały na celu wywarcie na niej wpływu, jako świadku w sprawie 2 Ds. 289/14. Niewątpliwie oskarżony kierował się niechęcią wobec Z. K. upatrując w niej osobę, za której przyczynkiem doszło do aresztowania jego siostry, niemniej nie jest do końca wykazane, że swoim zachowaniem chciał on wywierać na nią wpływ. Okoliczność ta była również trudna do wykazania chociażby w kontekście stanu rozwoju psychicznego oskarżonego opisanego w opinii biegłych psychiatrów. W tej sytuacji Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonego nosiło znamiona występku z art. 190 §1 kk.

Przypisanego czynu oskarżony dopuścił się umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem chciał je popełnić, na co wskazują okoliczności jego popełnienia –oskarżony telefonował do pokrzywdzonej, znał jej numer telefonu, kierował do niej groźby popełnienia przestępstw mimo, że mógł zdawać sobie sprawę, że Z. K. rozpoznała go po głosie. Wspomniany przez Z. K. fakt, że miała wrażenie, iż oskarżony był pod wpływem alkoholu w chwili kierowania groźb, zaostrażają stopień społecznej szkodliwości czynu. Pamiętać jednak należy, że oskarżony działał mając z powodu upośledzenia umysłowego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, która to okoliczność także musi być wzięta przez Sąd pod uwagę przy ocenie okoliczności czynu. Również motyw, jakim się kierował oskarżony musi być tu wzięty pod uwagę –kierował się on rozgoryczeniem związanym z zastosowaniem wobec jego siostry tymczasowego aresztowania.

Oskarżony A. M. (1) był dotychczas karany za przestępstwo przeciwko mieniu.

Okoliczność ta nie mogła też pozostawać bez wpływu na wymiar wymierzonej mu kary.

Kierując się wszystkimi wskazanymi okolicznościami, Sąd na podstawie art. 190§ 1 k.k. 190 § 1 k.k. wymierza wobec A. M. (1) karę 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Sąd uznał, że istnieje w przypadku oskarżonego, mimo uprzedniej karalności, pozytywna prognoza kryminologiczna. Z okoliczności sprawy wynikało, że zachowanie oskarżonego było nieprzemysłanym wybrykiem, który więcej się nie powtórzy. W tych okolicznościach, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec A. M. (1) kary ograniczenia wolności na okres próby wynoszący 1 rok. Przywołane przepisy były względniejsze dla sprawcy, gdyż obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości warunkowego zawieszenia wykonania takiej kary. Sąd uznał, że orzeczenie kary grzywny, obowiązku pozostawania w miejscu stałego pobytu lub w innym wskazanym miejscu z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego, bądź obowiązku, o którym mowa w art. 72 §1 pkt 4-7a kk nie byłoby wystarczające dla celów prewencyjnych kary.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 01.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, gdyż jak wynikało z relacji pokrzywdzonej oskarżony robił na niej wrażenie osoby będącej w stanie nietrzeźwości w chwili zdarzenia.

Z uwagi na udzielenie oskarżonemu pomocy z urzędu, która nie została opłacona, Sąd zasądził na rzecz adwokat C. R. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w dotychczas przeprowadzonym postępowaniu, zasądzając od Skarbu Państwa na jej rzecz kwotę wskazaną w punkcie 6 części dyspozytywnej wyroku, na którą składają się faza postępowania, w której uczestniczył obrońca –etap postępowania sądowego prowadzonego w chwili przystąpienia obrońcy w trybie zwyczajnym (420 zł) oraz uwzględniono także ilość terminów rozpraw -w sumie było ich 4, z czego obrońca uczestniczył we wszystkich terminach, zatem 3 terminy z jego udziałem były dodatkowe (3x84 zł=252 zł). W sumie dało to kwotę 672 zł, którą powiększono o stawkę 23% podatku od towarów i usług, co dało kwotę dodatkową 154,56 zł. Zatem łączna kwota należnego obrońcy z urzędu wynagrodzenia wyniosła 826,56 zł.

Uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego A. M. (1) zbyt uciążliwe, zatem Sąd na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierzył mu opłaty.